'మేరీ'

బండరాళ్ళు లాంటి టెక్స్ట్ బుక్స్. పీడ కల ల్లాంటి పరీక్షలు. దయలేని దేవరకు చేసే కొలువు లాంటి వార్డు డ్యూటీలు ఇదీ మామూలుగా మెడికల్ కాలేజీ లైఫ్. ప్రిన్సిపాల్ ఎలక్షన్స్ డేటు ప్రకటించినప్పటి నుంచి కాలేజీ వాతావరణమే మారిపోయింది. బ్లడ్ ట్రాన్స్ ఫ్యూషన్ ఇవ్వబడ్డ ఎనీమియా పేషెంటులా 'క్యాంపస్‌లో జీవకళ వచ్చింది.

ఎక్కడ చూసినా కోలాహలం, ఉత్సాహం, తమ అంతర్ బహిర్ శక్తులనన్నిటినీ అందుకోసమే దాచి వుంచినట్లుగా ఈ క్షణం కోసమే ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా క్యాంపస్‌లో ఎటుచూసినా చైతన్యవంతమైన సమూహాలే. అక్షర సన్యాసం చేసి స్టూడెంట్స్ అంతా వీధిన బడ్డారు. ఒక చోట ఆశయాల గురించిన ఊకదంపుడు. మరోచోట చెవుల్లోని టింపానిక్ పొరలు పగిలేలా నినాదాల శబ్ద కాలుష్యం. ఔత్సాహిక చిత్రకారులకు ఊపిరి సలపని పని. గోడల నిండా ప్రకటనలే. నామినేషన్లు దాఖలు చేసిన వాళ్ళలో చివరి దాకా నిలిచింది రెండు గ్రూపులే. ఆనందమూర్తి అండ్ కో ఒక గ్రూప్, రాఘవ రావు అండ్ పార్టీ మరో గ్రూపు. పోటీ ఈ రెండు గ్రూపుల మధ్యే.

ఫ్రెషర్స్ వచ్చి రెండువారాలే అయింది. మొదటిసారి కీకారణ్యంలో అడుగు పెట్టి ఎటువైపు వెళ్ళాలో, ఎటువైపు వెళ్ళకూడదో తెలియక తత్తర పడుతున్న మేక పిల్లల్లా కంగారుగా వున్నారు వాళ్ళు. ఒకవైపు రాగింగ్. రెండోవైపు ఎలక్షన్ ప్రచారం. రాగింగ్ సిగ్గును, బాధను, కోపాన్ని ఏక కాలంలో కలిగించే చేదు అనుభవం. మనం తొడుక్కునే సంస్కారపు చొక్కా చాటున పురాపురా సౌహృదాల చాటున అణిగి వున్న అగ్లీనెస్‌ని, ఎరోటిజాన్ని ఎక్స్‌పోజ్ చేసి తద్వారా వెలికి వచ్చే ఉద్వేగాల్ని,

అలజడిని ఎంజాయ్ చేసే శాడిస్టిక్ ప్రక్రియ రాగింగ్. నువ్వు బూతులు మాట్లాడగలవా? ఏదీ ఒక నిముషం పాటు నాన్‌స్టాప్‌గా బూతులు మాట్లాడు!' 'ఆడపిల్లలకు కన్ను కొట్టగలవా?' 'పోయి ఆ ఫైనలియర్ పిల్లకు కన్ను కొట్టిరా!' 'ఇంటర్‌కోర్సు ఎక్కడ చదివావు?' 'సమరం గారి నెరుగుదువా?' 'ఆయన ప్రశ్నలు జవాబుల శీర్షికలో నీ పేరు చూశానే!' 'పి.ఎం.ఇ. అంటే ఏమిటి?' ఈ ఆటవిక ఆనందానికి జాలి, హ్యూమన్ డిగ్నిటీ లాంటి అనుభూతులుండవు. ఎలక్షన్ల పుణ్యమా అని ఈసారి రాగింగ్ తీవ్రత కాస్త తగ్గింది. డైరెక్టుగా కులం గురించి అడగలేక ఇంటిపేరు, చుట్టాలపేర్లు అడిగి ఆయా గ్రూపుల వలల్లోకి లాగాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. కులం, మతం లాంటి కల్మషం అంటని లేత ప్రాయం వాళ్ళది. ఫ్రెషర్సు దాదాపు నూట ఇరవై మంది వుంటారు. గెలుపా? ఓటమా? డిసైడ్ చేసేది వీళ్ళ ఓట్లే. ఈ ఓట్ బాంక్ రాబట్టుకోవడానికి రెండు గ్రూపుల వాళ్ళు శతవిధాల ప్రయత్నిస్తున్నారు.

ఆనందమూర్తి గ్రూపుకు కన్సర్వేటివ్స్ అనే ముద్ర పడింది. సెక్రటరీ పదవికి పోటీ చేస్తున్న ఆనందమూర్తిని చూస్తుంటే వీడురా స్టూడెంటు అనిపించేలా వుంటాడు. లూజు లూజు చొక్కాలు, అంట కత్తెర, సోడాబుడ్డి కళ్ళద్దాలు, నుదిటిపై సన్నటి బొట్టు. చూడగానే ఆనందమూర్తి మంచి బాలుడు అనిపిస్తుంది. ఆనందమూర్తి అంతరంగం మాత్రం అంత సౌమ్యంగా మృదువుగా వుండదు. వాళ్ళ పూర్వీకులు వైష్ణవాలయానికి చెందిన పూజారులు. తండ్రి గోవిందమూర్తి బి.ఎల్. చేసి రెండేళ్ళు హైకోర్టు అడ్వకేటుగా పనిచేసి, హఠాత్తుగా ఆధ్యాత్మిక చింతన కలిగి వృత్తినీ, ఆదాయాన్నీ వదలుకొని మళ్ళీ సొంత ఊరుచేరాడు. అడ్వకేటుగా పనిచేసే రోజుల్లో కాంగ్రెస్ వారితో తిరిగి, కాస్తంత ఖద్దరు సంస్కృతిని కూడా వంట బట్టించుకొన్నాడు. హిందూ మత పునరుద్ధరణ సంఘానికి ఆయన జిల్లాస్థాయి కార్యదర్శి. ఆయన పెద్ద కొడుకు శ్రీమన్నారాయణమూర్తి, ఇరవై యేళ్ళ వయసులో ఇల్లు విడిచి వెళ్ళాడు. కమ్యూనిస్టుల్లో కలిసిపోయి వుంటాడని పుకారు. రెండో కొడుకు శ్రీకృష్ణమూర్తి ఇంజనీరు. ఢిల్లీ ఐ.ఐ.టిలో కమ్యూనికేషన్స్‌లో ఇంజనీరు పట్టా తీసుకొన్నాడు. తన సహాధ్యాయిని కాయస్థ కులానికి చెందిన ఉత్తర దేశపు అమ్మాయిని పెళ్ళి చేసుకున్నాడు. అంతటితో ఆ కొడుకుతోనూ మూర్తిగారికి ఋణం తీరింది. ఇక మిగిలింది ఆనందమూర్తి. ఆనందమూర్తిని అగ్నిహోత్రంలా పెంచాడు గోవిందమూర్తి. ఏ ఇజాల వాసన సోకకుండా, వర్ణాశ్రమ ధర్మాలనూ, వైదిక ఆచారాలనూ తు.చ. తప్పకుండా పాటించే నైష్టికుడిగా పెంచాడు. ఆనందమూర్తి అరుదుగా సినిమాలకు వెళతాడు. అదీ పాత రామారావు సినిమాలే. రేడియోలో కర్ణాటక సంగీతం మాత్రమే వింటాడు. క్రికెట్ అంటే అసహ్యం. గెట్ టు గెదర్లు, మందు పార్టీలు అంటే ముక్కు మూసుకుంటాడు. అతనికి రిజర్వేషన్లంటే పడవు. వాళ్ళతో కలిసి చదవవలసి వచ్చినందుకు చాలా కించపడతాడు. నిజానికి ఆనందమూర్తికి ఎలక్షన్ల గురించీ సదభిప్రాయం లేదు. అలగా జనం సంవత్సరానికొకసారి ఆడుకొనే డర్టీగేమ్ అని అతని విశ్వాసం. అయితే అతని ఫ్రెండ్స్ అతనికి బాగా బ్రెయిన్‌వాష్ చేశారు. "మెత్తగా వుంటే మనల్ని అధఃపాతాళానికి తొక్కేస్తారు.

మనం మిలిటెంట్లుగా మారాల్సిన టైమ్ వచ్చింది. పరశురాముడు మనకు ఆదర్శం కావాలి. మనం మూడో నేత్రం తెరవాల్సిన సమయం ఆసన్నమైంది" అంటూ అతని చెవి దగ్గర హోరెత్తించారు. రెండు రాత్రులు తీవ్రంగా ఆలోచించి చివరకు ఒప్పుకున్నాడు ఆనందమూర్తి. అతను ఎనాటమీలో, పాథాలజీలో గోల్డు మెడలిస్ట్. అమ్మాయిలకు అతనంటే ఎంతో గౌరవం. అతని ఇమేజ్ వాళ్ళ గ్రూపుకు క్యాష్ పాయింటు.

రాఘవరావు సామాన్యుడు కాడు. గత రెండేళ్ళుగా కాలేజీ సెక్రటరీ అతనే. ఇంటర్ చదివే రోజుల్లో అతను విద్యార్థి ఉద్యమాల్లో పాల్గొన్నాడు. ధర్నాలు, పికెటింగ్‌లు, ఊరేగింపులు నడపటం అతనికి వెన్నతో పెట్టిన విద్య. అతని ట్రంప్‌కార్డ్ 'సెక్యులరిజం'. 'మతతత్వాన్ని ఎండ గట్టండి' అతని నినాదం. రాఘవరావుకు లోకల్ పొలిటికల్ పార్టీతో కనెక్షన్లు వున్నాయి. హార్డ్ కోర్ గుండాలకు అతను అప్పుడప్పుడూ పార్టీలు ఇస్తుంటాడు.

రోజురోజుకీ టెన్షన్ పెరుగుతూంది. గాలి రాఘవరావు వైపుకే వీస్తున్నట్టుగా వుంది. రాఘవరావు ఉపన్యాసాలివ్వటంలో మంచి దిట్ట. శ్రీశ్రీని, గురజాడనీ అవలీలగా కోట్ చేస్తుంటాడు. "కొంతమంది యువకులు పుట్టుకతో వృద్ధులు. తాతగారి నాన్నగారి భావాలకు దాసులు" అలాంటి ముసలి యువకులకా మీరు ఓటు వేసేది అని విద్యార్థుల్ని నిలవేశాడు. "ఎంచి చూడగా మంచి చెడ్డలను రెండే కులములు" అని చెప్పి, 'మంచి' అతని కులమని డిక్లేర్ చేసుకున్నాడు. ముక్క చెక్కలవుతున్న దేశానికి 'సెక్యులరిజం' ఒకటే శరణ్యమని, దాన్ని కాపాడాలని అతని అప్పీల్. అతని ప్రచారానికి మంచి రెస్పాన్స్ వచ్చింది. ఆనందమూర్తి తన ప్రయత్నంలో భాగంగా వివేకానందుణ్ణి, గాంధీని రంగంలోకి దించాడు. వివేకానందుడి సూక్తులు పాంప్లెట్సుగా వేసి పంచాడు. ఇదంతా ఓల్డ్‌స్టాక్ అంటూ జనం పెదవి విరిచారు. పైపెచ్చు ఆనందమూర్తి మంచి వక్త కాడు. నంగిరి పింగిరి మాటలు. క్లాస్‌రూమ్‌లో ఆనందమూర్తి మాట్లాడుతుంటే వెనుకనుంచి ఆవలింతలు, పిల్లికూతలు వినిపించేవి. ఎన్నికలు రెండు రోజులనగా ఆనందమూర్తి క్యాంప్ బాగా నీరసించిపోయారు. రాఘవరావు దాదాపు గెలిచినట్లే అనుకుంటున్నారు. అదుగో అప్పుడు దొరికిందొక ట్రంప్‌కార్డ్ ఆనందమూర్తి చేతికి. గెలుపు కిరీటాన్ని ఆనందమూర్తి నెత్తిపై పెట్టిన ఆ ట్రంప్‌కార్డ్ పేరు 'మేరీ'.

కాలేజీ మెయిన్ గేటుకు ఎదురుగా, సిటీ బస్‌స్టాప్‌కు కుడివైపుగా వుంది 'మేరీ టీ స్టాల్'. తాటాకులతో కుదురుగా కట్టుకొన్న పూరిపాక అది. పేరుకు టీ స్టాలే అయినా నిజానికి అదో కళా సదస్సు. మెడికల్ కాలేజీలో ప్రాచుర్యంలో వున్న అన్ని కళలూ ప్రదర్శించబడే మినీ ఆడిటోరియం అది. అక్కడ చిరంజీవి, నాగార్జున, వెంకటేష్ మొదలైనవారు నటించిన లేటెస్టు సినిమాలపై విమర్శనా గోష్టి జరుగుతుంది. అక్కడ ఏ ప్రొఫెసరుది ఏ కులం, వాడికి చెంచాగిరీ చేసే పి.జి.లదే కులం మొదలైన విషయాల సోషియలాజికల్ సర్వే జరుగుతుంది. అక్కడే సిరిసిల్లా, జగిత్యాల రైతుకూలీ పోరాటాలు, ఎన్‌కౌంటరు మరణాలు మొదలైన విషయాలపై సింపోజియం జరుగుతుంది. అక్కడే ఏ నర్సు ఎవడితో తిరుగుతూంది? ఎబార్షన్ చేయించుకున్న నర్సుల హిట్‌లిస్ట్‌లు, లేటెస్ట్

ఎంట్రీలు మొదలైన స్కాండల్స్ గుప్పు మంటుంటాయి. ఇవి కాక సిటీబస్సు స్టాప్‌లో ఎండలో, చెమటతో చిరాగ్గా వున్న యంగ్ బ్యూటీపుల్ కాలేజీ గర్ల్స్‌ను కొత్త కొత్త టెర్మినాలజీలతో టీజ్ చేసే సదుపాయం కూడా వుంది. ఇవన్నీ కాక 'మేరీతో చిలిపి శృంగార సంభాషణ' అను స్ట్రీట్ ప్లే నందు ఎవరైనా ఏ క్షణమందైనా పాల్గొనే అవకాశం కలదు. మేరీ ఎత్తుగా, నల్లగా కండలు తిరిగి దారాసింగ్ సినిమాల్లో హీరోయిన్‌లా వుంటుంది. కండలు తిరిగిన శరీరంలో పాతికేళ్ళ యవ్వనం స్పష్టంగా, వివరణకు అర్థంకాని ఆకర్షణను దేనినో ఆవిడలో పొదిగింది. అక్కడకొచ్చే జనానికి ఆవిడంటే భయమూ, ఇష్టమూ కూడ. నిజానికి ఆ టీస్టాల్ ఓనరు భీముడు. వయస్సు నలభై పైనే వుంటుంది. మేరీ అతని ప్రియురాలు. మేరీ అక్కడ ఆల్ ఇన్ వన్. టీ, కాఫీలు సప్లయి చేయటం, లోపల ఇడ్లీ, దోసె, పూరి మొదలైనవి తయారు చేయడం అన్నీ ఆమే. భీముడు మాత్రం గల్లాపెట్టి దగ్గర కూర్చుని డబ్బులు వసూలు చేస్తుంటాడు. మేరీ కుర్రవాళ్ళతో చనువుగా వుంటుంది. వాళ్ళు వేసే జోకుల్ని స్పోర్టివ్‌గా తీసుకుంటుంది.మేరీ కంఠం వింటానికి కొంచెం ఇబ్బందికరంగా వుంటుంది. బాగా ఎండిన బొంగుల్ని విరగదీసినప్పుడు వచ్చే శబ్దంలా వుంటుంది ఆమె గొంతు. ఆ గొంతులో కనపడీ కనపడని మిస్చీవస్ అల్లరి వుంటుంది.ఆ అల్లరి కోసం పిల్లలు ఆ టీస్టాల్‌కు వస్తుంటారు. ఒక అమ్మాయి చనువుగా మాట్లాడితే అదో గొప్ప ఎచీవ్‌మెంటు అనుకొని ఆనందపడే వయసు వాళ్ళది.ఆ సైకలాజికల్ రహస్యం తెలిసి వాళ్ళపై జాలితోనో, లేకపోతే గిట్టని వాళ్ళు చెప్పినట్టు బిజినెస్ కోసమో పిల్లలతో చనువుగా వుంటుంది. రెండర్థాల మాటలు సరే, జనం పలచగా వుండే టైంలో స్టూడెంట్సు మేరీ భుజంపై చెయ్యి వేయడం కూడ కద్దు. మృదువుగా చెయ్యి త్రోసివేస్తుందే తప్ప వాళ్ళను కసురుకోదు. ఎంతమందితో చనువుగా వున్నా ఆమె శరీరానికి తెలిసిన పురుషుడు భీముడు ఒక్కడే.

మనుషుల ఇష్టాలకూ, అయిష్టాలకూ సైంటిఫిక్ రీజనింగ్ దొరకదు. మేరీకి రాఘవరావు అంటే ఇష్టం. ముఖంలో రఫ్‌నెస్, కళ్ళలో కన్నింగ్‌నెస్, మాటల్లో చురుకుదనం, పొగరు, రాఘవరావులోని ఈ లక్షణాలన్నీ ఇష్టం మేరీకి. రాఘవరావుకు అదనపు చనువు ప్రదర్శించే అవకాశాన్నిచ్చింది. ఎన్ని టీలు తాగినా, ఎంత టిఫిన్ తిన్నా రాఘవరావు దగ్గర డబ్బు తీసుకోదు. వాళ్ళిద్దరి మధ్య అలౌకికమైన అభౌతికమైన బంధం ఒకటి వర్ధిల్లుతూంది. ఆ బంధమే ఆనందమూర్తి ట్రంప్‌కార్డ్.

"సమతా, సెక్యులరిజం అభ్యుదయం గురించి మాట్లాడే వాళ్ళకు మేరీతో పని ఏమిటి? నీతి, జాతి లేని బజారు స్త్రీతో కాబోయే సెక్రటరీ రాఘవరావుకు వున్న సంబంధం ఎలాంటిది? ప్రొలిటేరియన్ సంబంధమా? సోదరీ సోదర సంబంధమా? లేక ఇంకేదయినా సంబంధమా? రాఘవరావు అండ్ కో పానెల్ ఏర్పడిందెక్కడ? మేరీ టీ స్టాల్లో కాదా? బానర్లు రాయబడిందెక్కడ? మేరీ టీ స్టాల్లో కదా! చేతిలో శ్రీశ్రీ, ఒడిలో మేరీ, ఇదేనా అభ్యుదయం? చౌకబారు స్త్రీలతో సరసాలాట్టం మాత్రమే తెలిసిన సెక్రటరీ రేపు వందలాది సోదర విద్యార్థినులను ఎలా గౌరవించగలడు? ఫ్రెండ్స్ ఒకసారి ఆలోచించండి. కాలేజి

సమస్యల్ని కాలేజీలో పరిష్కరించుకోవడమా? టీ స్టాల్లో పరిష్కరించుకోవటమా? తేల్చుకొని ఓటేయండి!"

ఏ దివ్యక్షణంలో ఆనందమూర్తి బుర్రలో ఆ ఆలోచన ఫ్లాష్ అయ్యిందోగాని, అది బ్రహ్మాస్త్రంలా పని చేసింది. ఫెషర్సు ఓటు బాంకును కొల్లగొట్టాడు ఆనందమూర్తి. నూట పది ఓట్ల మెజారిటీతో నెగ్గాడు. అతని పానెల్‌లో వున్న మిగిలిన కేండిడేట్లు కూడా నెగ్గారు.

రాఘవరావుకిది ఊహించని షాక్. 'వీడెంత గడ్డిపోచలాంటివాడు' అనుకున్న ఆనందమూర్తి గెలవడం అతనికి ఊహించని షాక్. ఆ ఓటమికి, దాని ద్వారా కలిగే డిప్రెషన్‌కి అతడు సిద్ధంగా లేడు. అందుకే వేళ్ళతో సహా పెకిలించబడ్డ మర్రి చెట్టులా అయిపోయాడు. ఎన్నికల ఫలితాలు డిక్లేర్ చేసిన రాత్రంతా బార్‌లోనే గడిపాడు. అతని నర్వ్‌సెల్స్‌లోని అవమానపు మంట తగ్గేదాక వాటిని ఆల్కాహాలుతో తడిపాడు. బాధ తగ్గినాక అతని మెదడు మళ్ళీ వాస్తవంలోకి వచ్చి 'తరువాత ఏమిటి?' అనే ప్రశ్న మార్కును కళ్ళ ఎదుట వుంచింది. ఇది అతని చివరి సంవత్సరం. ఈ సంవత్సరం అతనే సెక్రటరీగా వుండి తీరాలి. ఎలా అయినా సరే అని నిర్ణయించుకున్నాడు. లోకల్ ఎం.ఎల్.ఏని కలిశాడు. సంప్రదింపులు, మంతనాలు, నోట్ల కట్టలు చేతులు మారడం అయినాక, ఒక మాస్టర్ ప్లాన్ స్కెచ్ చేయబడింది. పదిమంది గూండాలు హాస్టల్‌పై దాడిచేసి ఆనందమూర్తి, అతని కొలీగ్స్‌ని కిడ్‌నాప్ చేస్తారు. వాళ్ళను చితకబాది వాళ్ళచేత రాజీనామా కాగితాలపై సంతకాలు తీసుకుంటారు. అవి ప్రిన్సిపాల్‌కి ఇచ్చి రీ-ఎలక్షన్స్ ఏర్పాటు చేయించు కుంటారు. మళ్ళీ ఎన్నికలు జరిగి, రాఘవరావు నెగ్గి పదవీ స్వీకారం చేసేదాక ఆనందమూర్తి వెలుతురునూ, లోకాన్నీ చూడడు. ఆ పది రోజులు కిడ్‌నాపింగ్‌లోనే వుంటాడు. అదీ ప్లాన్.

ఆ రాత్రి పది పదకొండు గంటల మధ్యన ఆకాశం హాస్పటల్ వార్డులాగ చిందర వందరగా వుంది విడివిడి మబ్బులతో. చంద్రుడేమో నిలువెల్లా తెల్లని బాండేజీలతో బెడ్‌పై పడి వున్న పేషెంటులా వున్నాడు. రెండు జీపుల్లోంచి దిగారు లోకల్ గూండాలు. చెయిన్‌లు, ఇనుపరాడ్‌లు పుచ్చుకొని. ఆనందమూర్తి, అతని ఫ్రెండ్స్ ఈస్ట్‌బ్లాక్‌లో వుంటారు. గూండాలు సరాసరి అటు వెళ్ళారు. ప్రతి రూము తలుపు తట్టడం, తెరిచిన వెంటనే ఇద్దరు గూండాలు లోనికివెళ్ళి తలుపు మూయడం. ఆ రాత్రి ఈస్ట్ బ్లాక్ అరుపులు, కేకలు, రోదనలతో శబ్ద సముద్రమయింది.

ఆనందమూర్తి రూమ్‌లోకి లావుగా రోడ్డు రోలరులా వున్న రాబర్ట్, సన్నగా గోగు కాడలా వున్న రంగయ్య దూరారు. నున్నటి క్రాపు, గుబురు మీసాలు, పొడుచుకు వచ్చిన బొజ్జ, వేట కాంక్షతో ఎర్రబడ్డ కళ్ళు- వాళ్ళను చూడగానే వణుకు, భయం పుట్టాయి మూర్తికి. హెచ్చరిక లేని తుఫానులా అతని ఒంటిపై ఎడాపెడా ఇనుప రాడ్డుతో దెబ్బలు పడ్డాయి. భయంతో బిగుసుకుపోయి, వెక్కివెక్కి ఏడ్చాడు. రెండు చేతులెత్తి 'మీకు దండం పెడతా బాబు' అంటూ వేడుకున్నాడు. స్లాటర్ హౌస్‌లో పదునైన కత్తి కింద నిలబడ్డ మేకలా వుంది ఆనందమూర్తి పరిస్థితి. మూర్తికి అదొక దుఃస్వప్నంలా వుంది. తన జీవితంలో ఇవే చివరి క్షణాలు అనుకొన్నాడు. ఈ లోకంలో ఇంత భయం, బాధ వుంటాయా? అని

విస్తుబోయేడు. అతనికి తల్లి గుర్తుకొచ్చింది. చిన్నప్పుడు స్కూలు మాష్టారు కొడితే, ఆవిడ వళ్ళో పడుకొని ఏడ్చిన సంగతి గుర్తు కొచ్చింది. హైస్కూల్లో చదివే రోజుల్లో అగ్రహారంలో జరిగిన అగ్ని ప్రమాదం గుర్తుకొచ్చింది. అందరూ భయంతో పరుగెత్తడం, ఆ గందరగోళంలో అతను తప్పిపోవడం గుర్తు వచ్చింది. చుట్టూ ఎగసిన మంటల్ని చూసి స్పృహ తప్పిపోవడం గుర్తుకొచ్చింది. శ్మశానంలో ఎప్పుడో చూసిన సగం కాలిన శవం, దూలం విరిగి నెత్తిపై పడి చనిపోయిన పాలేరు, పెళ్ళి ముందు రోజు ఏండ్రిన్ తాగి చనిపోయిన బంధువు అమ్మాయి, రహస్యంగా బీడీ కాల్చిన సంగతి తెలిసి తండ్రి చింతబరికతో రక్తం కారేలా కొట్టిన సంఘటన అన్నీ గుర్తుకొచ్చాయి. యముని మహిషపు లోహగంటలు మెదడులో ప్రతిధ్వనిస్తూ వుండగా, మృత్యువు తప్పనిసరి అని నిర్ధారించుకొని అయినా చివరి ప్రయత్నం అన్నట్టుగా గూండాలిద్దరూ ఆదమరిచిన క్షణంలో వాళ్ళ చేతులు విదిలించుకొని ఒక్కసారిగా కిటికీలోంచి క్రిందకు దూకాడు.

రాత్రి నల్లని రాత్రి పోలికలో వుంది. మామూలుగా ఎంతో సందడిగా జీవనోత్సాహాన్ని వెదజల్లే కేంపస్ ఆ సమయంలో నిర్జన ప్రాంతంలో మాంత్రికుడెవరో కట్టుకొన్న చీకటి కోటలా వుంది. హాస్టలుకు, కాలేజీ మెయిన్ గేటుకు మధ్య నున్న దుబ్బుల్లోకి పరిగెట్టాడు ఆనందమూర్తి. అది రాత్రి కావడం వల్ల శబ్ద కాలుష్యం తగ్గి ప్రతి చిన్న శబ్దం చుట్టుప్రక్కలకు ప్రతిధ్వనిస్తోంది. అతని పాదాల బరువుకు విరిగిన ఎండు పుల్లలు చేసే చప్పుళ్ళు అంతటా వినిపిస్తున్నాయి. రక్త దాహపు పులుల్లా వెంటాడుతున్నారు గూండాలు. ఒక ఫుల్‌బాటిల్ నాటుసారా జేబులోని పచ్చనోట్లు వాళ్ళలోని హ్యూమన్ ఎలిమెంటును చంపివేసి రాక్షసులుగా చేశాయి. వాళ్ళు ఆ క్షణంలో కుల, మతాలకు అతీతంగా ఎదిగారు. డేవిడ్, రంగయ్యలది హిందూ మతం కాదు. క్రిష్టియానిటీ కాదు. నరహంతకుల కులం.

ఆనందమూర్తి దుబ్బులను దాటి కాంపౌండ్ వాల్ దగ్గరకు వచ్చాడు. మామూలుగా అంత ఎత్తునున్న గోడను ఎక్కటం ఆనందమూర్తికి సాధ్యంకాని పని. ప్రాణ భయంతో ఆ గోడను అవలీలగా ఎక్కి పక్కనున్న రోడ్డుపైకి దూకాడు. బయట నిర్మానుష్యమైన రోడ్డు. ట్యూబ్‌లైట్ దుప్పటిలో గాఢంగా నిద్రిస్తున్న రోడ్డు. ఆ రోడ్డుపై ఎంత దూరమని పరిగెట్టగలడు. ఇక దొరికిపోయానురా దేవుడా అనుకున్నాడు ఆనందమూర్తి. అప్పుడు కనిపించింది చావు పుట్టుకల మధ్య సన్నని ఆశలాగ 'మేరీ టీ స్టాల్' అది కాపాడే దేవాలయంలా తోచి పరుగున అక్కడకు చేరి 'మేరీ! మేరీ!' అంటూ పెద్దగా అరిచేడు.

గాఢ నిద్రలోంచి ఉలిక్కిపడి లేచింది మేరీ. లేచి చుట్టూ పరికించి చూసింది. చీకటి. మినుక్కు మినుక్కు మంటున్న సన్నటి దీపం. మళ్ళీ వినిపించింది. 'మేరీ' అంటూ. అది భీముడి గొంతు కాదు. భీముడు స్నేహితుడి పెళ్ళి అని మద్రాసు వెళ్ళాడు. ఎవరై వుంటారు ఇంత రాత్రివేళ. పరిచితమైన గొంతులానే వుంది. ఆ గొంతులో భయంవుంది. సన్నని ఏడుపు జీర వుంది. లాంతరు వత్తిని పైకెత్తి బయటకు తేరిపార చూస్తే బయట మసకమసకగా మనిషి ఆకారం. సన్నని తీగతో చుట్టిన తడిక గేటు వాళ్ళది. గేటు తీస్తే ఆనందమూర్తి. తుపాకీ గుండు దెబ్బతిన్న పిచ్చుకలాగ వణికిపోతున్నాడు. "ఏందయ్యా!

ఏమైంది? రా! లోపలికి" అంటూ పిలిచింది. లోపలకు రావడం తోటే "నన్నెక్కడైనా దాచెయ్యి మేరీ! ఎక్కడైనా దాచెయ్యి. వాళ్ళు వస్తున్నారు. నీకు దండంపెడతా దాచెయ్యి మేరీ! నన్ను చంపేస్తారు వాళ్ళు! ప్లీజ్ మేరీ!" చేతులెత్తి దండం పెడుతున్న ఆనందమూర్తిని చూసి విస్తుపోయింది మేరీ. ఎవరు? ఏమిటి? అని అడిగినా చెప్పే స్థితిలో లేడా మనిషి. మృత్యుభయంతో గడ్డకట్టి వున్నాడతను. సమాధానం దొరకని ప్రశ్నలను లోపలే దాచుకొని అతన్ని వెనక స్టోర్ రూమ్‌లో దాచింది. బయట తడిక మూసి చిత్ర విచిత్రమైన ఆలోచనలతో పక్కపై కూలబడింది మేరీ.

రంగయ్య, డేవిడ్‌లు అతి కష్టంమీద కాంపౌండ్ వాల్ దాటి రోడ్డుపైకి వచ్చారు. రోడ్డు గాఢ నిద్రలో వుంది. 'తప్పించుకు పోయాడురా లమ్డీ కొడుకు' అనుకుంటూ విసుగ్గా వెనక్కు తిరోగమించే లోపల 'హోటల్లో దూరినాడండి' అంటూ క్లూ ఇచ్చాడు బస్ షెల్టరులో పడుకొన్న ముష్టివాడొకడు. అదుగో అప్పుడు మొదలైంది గొప్ప శృంగార, బీభత్స, భయానక రసభరితమైన సంఘటన.

'ఎవురది. ఎవరంటే మాట్లాడరేం' తలుపు దగ్గర అలికిడి విని అరిచింది మేరీ. ఆమె అరుపులకు బదులుగా పెళ్ళుమనే శబ్దం. విరిగిన తడిక వెనక్కు కూలడం. కూలిన తడికను తొక్కుకుంటూ రెండు భయం కొలిపే ఆకారాలు లోపలకు రావడం చూసింది. "ఎక్కడ, ఎక్కడ దాచావు? రమ్మను దెబ్బతో సఫా అయిపోవాల" పెద్దగా అరిచాడు డేవిడ్. "ఎవురూ రాలేదయ్యా! ఇంత రాత్రివేళ ఎవురొస్తారు మీకు దండం పెడతా! అల్లరి చెయ్యకుండా ఎల్లిపొండి. ఇంట్లో మగాయన కూడా లేడు. దయచేసి ఎల్లి పొండయ్యా" దీనంగా అడిగింది మేరీ. "మొగుడింట్లో లేడా? మరింకేం. మజా చేసుకుందామని లోపల దాచుంటావు? రమ్మనవే బయటకు! వేషాలేసస్తే కీళ్ళు విరిచేస్తాను. రమ్మను నీ రంకు మొగుణ్ణి" ఈసారీ డేవిడే అరిచాడు.

మేరీ క్షణం నిశ్శబ్దంగా అయిపోయింది. గట్టి నిర్ణయానికి వచ్చిన దానిలా లోపలికి వెళ్ళింది. పెట్టె అడుగునున్న డబ్బు మూట తీసుకొని బయటకు వచ్చింది. "ఆయన్ని వదిలేయండి! నోట్లో నాలుకలేని ఎర్రిబాగులోడు. ఇప్పటికే సగం చచ్చాడు. ఈసారి మీ చేతికి దొరికితే హరీ అంటాడు. ఇదుగో వెయ్యి రూపాయలు. నా కష్టార్జితం. ఇవి తీసుకొని ఆయన్ని వదిలేయండి" అంటూ వంద రూపాయిల నోట్లను వాళ్ళ చేతుల్లో పెట్టింది.

దీపం వెలుగులో వంద నోట్లు రెపరెప లాడుతున్నాయి. డేవిడ్ రంగయ్యల కళ్ళలో భగ్గుమన్న ఆశ. నోట్లను చెరి సగం పంచుకున్నారు. వాళ్ళలోని కసి, పట్టుదల తగ్గాయి. అక్కడే బెంచీపై కూలబడి "కాసిని మంచినీళ్ళు తెచ్చి పెట్టవే" అని ఆర్డర్ వేశారు.

రచయితలు, నాయకులు మానవత్వం, దయ ఎట్సెట్రా విషయాల గురించి ఊకదంపుడు మాటలు చెబుతారు. నిజానికి ఇది వ్యాపార ప్రపంచం. ఇక్కడ వాల్యూథీరీ మాత్రమే పని చేస్తుంది. ప్రతి దానికీ వెల. ఆకలి తీరడానికి ఐదు రూపాయిలు. వ్యాధి నయం చేసేందుకు యాభై రూపాయలు. పైళ్ళు కదలాలంటే వంద రూపాయిలు. పెళ్ళిళ్ళు కావాలంటే వేల కొద్దీ రూపాయిలు. ప్రతి దానికీ వెల, రేటు వున్నాయి. ఒక

హంతకుడి దయకు వెల ఎంత? మేరీ చేస్తున్నది వ్యాపారమే అయినా వ్యాపార సూత్రాల్ని సరిగ్గా వంట బట్టించుకోలేదు. డేవిడ్, రంగయ్యల దయకు చాలా తక్కువ వెల కట్టింది. వెయ్యి రూపాయిల ఆహారం మానవ మృగాలకు సరిపోలేదు. యవ్వన శోభ ప్రవహించే స్త్రీ ఆహారంగా కావాల్సి వచ్చింది. మేరీ ప్రతిఘటించలేదు. అర్థగంట తరువాత మీసాలు దువ్వుకుంటూ మెరిసే కళ్ళతో వెళ్ళిపోయారు వాళ్ళు. ఆనందమూర్తి బతికిపోయాడు.

తన ఎన్నికల పోరాటంలో ఓట్లకోసం మేరీని పతితను చేశాడు ఆనందమూర్తి. ఒక ప్రాణం కాపాట్టం కోసం పతిత అయ్యింది మేరీ. మెడికల్ విద్యార్థుల్ని వేధించే మౌలిక సమస్యల్లో ఒకటి మేరి పతిత అవునా? కాదా? అని. మరి ఆనందమూర్తి ఏమంటాడో?

• ఆంధ్రజ్యోతి వారపత్రిక, డిసెంబర్ 1990 •